

20. 7. 2016

ID: 102095

Majetková podstata a oddlužení

Ani skutečnost, že dlužník, který porušil povinnost uvést v seznamu majetku svůj osobní automobil, potřebuje osobní automobil na cesty k lékaři, jej za trvání účinků schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře nezavazuje povinnosti vydat osobní automobil insolvenčnímu správci ke zpeněžení a výtěžek použít k mimořádné splátce nad rámec splátkového kalendáře (§ 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 33/2016, ze dne 29.2.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužnice S.H., bytem v P., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 77 INS 5093/2014, o vynětí majetku z majetkové podstaty dlužnice, o dovolání dlužnice, zastoupené JUDr. R.K., advokátem, se sídlem v P., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 1. září 2015, č. j. MSPH 77 INS 5093/2014, 2 VSPH 2259/2014-B-24, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Usnesením ze dne 24. července 2014, č. j. MSPH 77 INS 5093/2014-B-15, zamítl Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) návrh, jímž se dlužnice domáhala toho, aby označený osobní automobil v jejím vlastnictví nebyl vydán insolvenčnímu správci.

Insolvenční soud vyšel zejména z toho, že:

- [1] Dne 26. února 2014 bylo k insolvenčnímu návrhu dlužnice, spojenému s návrhem na povolení oddlužení, zahájeno insolvenční řízení na majetek dlužnice.
- [2] Pod bodem 15. insolvenčního návrhu dlužnice uvedla, že vlastní pouze mobilní telefon, chladničku, televizor, sedací soupravu a skříň; a totéž uvedla v seznamu majetku, který podepsala, a prohlásila, že je správný a úplný.
- [3] Dne 2. června 2014 informoval insolvenční správce insolvenční soud ve zprávě o (své) činnosti, že šetřením u Centrálního registru silničních vozidel vedeného Ministerstvem vnitra zjistil, že se ve vlastnictví dlužnice nachází automobil, který dlužnice neuvedla v insolvenčním návrhu a navrhl, aby insolvenční soud rozhodl podle ustanovení § 412 odst. 1 písm. b/ zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), že dlužnice je povinna vydat mu automobil ke zpeněžení.
- [4] Na schůzi věřitelů, jež se konala dne 17. června 2014, dlužnice k dotazu insolvenčního soudu sdělila, že osobní automobil neuvedla v insolvenčním návrhu a v seznamu majetku proto, že jej půjčila rodičům, kteří měli svůj vůz rozbitý. Následně chtěla osobní automobil darovat dceři, jejíž otec (bývalý manžel dlužnice) dluží na výživném cca 90 tisíc Kč a dcera by chtěla studovat v Anglii.
- [5] Usnesením ze dne 17. června 2014, č. j. MSPH 77 INS 5093/2014-B-12, uložil insolvenční soud dlužnici (pod bodem IX. výroku) vydat osobní automobil insolvenčnímu správci, maje za to, že jej v seznamu majetku neuvedla úmyslně (vzhledem k záměru darovat jej dceři), a výtěžek zpeněžení osobního automobilu určil k mimořádné splátce věřitelům nad rámec splátkového kalendáře.

Na tomto základě insolvenční soud - cituje ustanovení § 104, § 392 odst. 1 písm. a/, § 395 odst. 1 písm. a/, § 405 odst. 1 a § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona - dospěl k závěru, že dlužnice jednala v úmyslu zatajit vlastnictví osobního automobilu, aby případný výtěžek jeho zpeněžení nemohl být použit k úhradě pohledávek jejích věřitelů.

Takové jednání svědčí podle insolvenčního soudu o nepoctivém záměru dlužnice (ve smyslu § 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) a mohlo být podkladem pro rozhodnutí o neschválení oddlužení. Insolvenční soud přesto schválil oddlužení a rozhodl pouze o povinnosti dlužnice vydat osobní automobil insolvenčnímu správci ke zpeněžení.

Tvrzení dlužnice (v návrhu ze dne 26. června 2014, o němž insolvenční soud rozhodoval) o dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu (který jí neumožňuje cestovat hromadnou dopravou), považoval insolvenční soud za účelové.

K odvolání dlužnice Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 1. září 2015, č. j. MSPH 77 INS 5093/2014, 2 VSPH 2259/2014-B-24, potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

Odvolací soud vyšel z ustanovení § 207, § 208 § 224 odst. 1, § 226 a § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona, přičemž po přezkoumání usnesení insolvenčního soudu dospěl k následujícím závěrům:

[1] Insolvenčnímu soudu nelze vytknout žádné pochybení v tom, že po vysvětlení dlužnice, že osobní automobil nejprve zapůjčila rodičům a následně jej chtěla darovat dceři, uložil dlužnici (podle ustanovení § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona), aby osobní automobil vydala insolvenčnímu správci ke zpeněžení, s tím, že výtěžek zpeněžení bude použit k mimořádným splátkám nad rámec splátkového kalendáře.

[2] Na návrh dlužnice z 26. června 2014, aby insolvenční soud rozhodl o „vyloučení motorového vozidla z dlužnické podstaty a stanovení jeho režimu k osobnímu užívání za účelem zajišťování nových pracovních příležitostí“ s ohledem na její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav vylučující cestování hromadnou dopravou, podložený lékařským potvrzením vystaveným 2. dubna 2014 MUDr. M.Ch.(o tom, že u dlužnice probíhá chronické onemocnění, které se může kdykoli závažně zhoršit, její stav vyžaduje návštěvy odborných lékařů a není vhodné používat prostředky hromadné dopravy), pohlíží odvolací soud jako na návrh na vyloučení (správně vynětí) majetku z majetkové podstaty podle ustanovení § 226 insolvenčního zákona.

[3] Vzhledem k tomu, že osobní automobil, který dlužnice neuvedla v seznamu svého majetku, ač tak byla povinna učinit, není věcí, která nepatří do majetkové podstaty podle ustanovení § 207 a § 208 insolvenčního zákona, nemá ani odvolací soud návrh dlužnice na vynětí osobního automobilu z majetkové podstaty za důvodný.

[4] Okolnosti, jimiž dlužnice návrh zdůvodňovala, nejsou těmi, k nimž by platná právní úprava umožňovala přihlédnout (kdyby existovaly); srov. ustanovení § 226 insolvenčního zákona.

[5] Argumentaci nutností používat osobní automobil vzhledem ke zdravotnímu stavu, má odvolací soud navíc za značně nepřesvědčivou vzhledem tomu, jak sama dlužnice vysvětlila důvody, pro které neuvedla osobní automobil v seznamu majetku (tj. že jej zapůjčila rodičům a následně jej chtěla darovat dceři).

Proti usnesení odvolacího soudu podala dlužnice dovolání, jehož přípustnost vymezuje (posuzováno podle obsahu) ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Dovolatelka namítá, že je dán dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř. (tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci), v jehož mezích odvolacímu soudu vytýká, že nevzal v potaz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. června 2000, sp. zn. I. ÚS 131/2000, uveřejněné pod číslem 19/2000 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, citované již v „R 85/2006“ (jde o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. prosince 2005, sp. zn. 29 Odo 1005/2003, uveřejněný pod číslem

85/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), v němž Ústavní soud mimo jiné uzavřel, že právní teorie i soudní praxe je jednotná v názoru, že peněžitá pohledávka je vztahem závazkovým, a nikoliv právem věcným, a tudíž ani nemůže požívat ochrany, která je ústavně zaručena právu vlastnickému.

V daném případě jde o vlastnictví osobního automobilu, který dlužnice používá s ohledem na svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který značně znesnadňuje, až vylučuje cestování hromadnou dopravou (jak plyne z lékařského potvrzení z 2. dubna 2014).

Dlužnice v žádném případě nejednala úmyslně, jelikož se domnívala, že s ohledem na její zdraví jí vozidlo nemůže být odebráno.

S přihlédnutím k době zahájení insolvenčního řízení i k době vydání dovoláním napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném od 1. ledna 2014.

Dovolání je v dané věci přípustné podle § 237 o. s. ř., když v posouzení předpokladů, za nichž lze postupovat podle § 226 insolvenčního zákona (ve spojení s ustanovením § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona), jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného rozhodnutí je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon v aktuálním znění.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nemůže být zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Ke skutkovým východiskům, na nichž oba soudy budovaly své závěry, budiž pro úplnost dodáno, že (jak plyne z insolvenčního spisu):

[1] Insolvenční soud zjistil úpadek dlužnice a povolil jí oddlužení usnesením ze dne 22. dubna 2014, č. j. MSPH 77 INS 5093/2014-A-8.

[2] Oddlužení dlužnice plněním splátkového kalendáře schválil insolvenční soud usnesením ze dne 17. června 2014, č. j. MSPH 77 INS 5093/2014-B-12, v jehož rámci (pod bodem IX. výroku) dlužnici uložil (jak popsáno shora) vydat osobní automobil ke zpeněžení insolvenčnímu správci.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 104 insolvenčního zákona, podá-li insolvenční návrh dlužník, je povinen k němu připojit seznam svého majetku včetně svých pohledávek s uvedením svých dlužníků (dále jen „seznam majetku“) [odstavec 1 písm. a/]. V seznamu majetku je dlužník povinen označit jednotlivě svůj majetek, včetně pohledávek. U pohledávek stručně uvede skutečnosti, na kterých se zakládají, a uvede jejich výši; výslovně se dále vyjádří k jejich dobytosti. U majetku, včetně pohledávek, o kterých probíhá soudní nebo jiné řízení, nebo ohledně nichž již bylo příslušným orgánem rozhodnuto, dlužník tato řízení (rozhodnutí) označí (odstavec 2). Nemá-li dlužník žádné zaměstnance nebo žádné dlužníky, uvede to v seznamech výslovně. Pro označení osob v seznamech platí § 103 odst. 1 obdobně. Předložené seznamy musí dlužník podepsat a výslovně v nich uvést, že jsou správné a úplné (odstavec 4).

Dle ustanovení § 226 insolvenčního zákona dlužník může uplatnit vynětí majetku z majetkové podstaty jen tehdy, jde-li o věc, právo, pohledávku nebo jinou majetkovou hodnotu, která do majetkové podstaty nepatří podle § 207 a 208; učiní tak vůči insolvenčnímu správci bez zbytečného

odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležitě pečlivosti měl dozvědět, že došlo k zahrnutí takové věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty do soupisu (odstavec 1). O návrhu podle odstavce 1 rozhoduje insolvenční soud v rámci své dohlédací činnosti. Rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné, se doručuje dlužníku, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru. V době od podání tohoto návrhu do rozhodnutí o něm nesmí insolvenční správce zpeněžit majetek, jehož se návrh týká; § 225 odst. 4 a 5 platí obdobně (odstavec 5).

Z ustanovení § 395 insolvenčního zákona se dále podává, že insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení, jestliže se zřetelem ke všem okolnostem lze důvodně předpokládat, a/ že jím je sledován nepoctivý záměr, nebo b/ že hodnota plnění, které by při oddlužení obdrželi nezajištění věřitelé, bude nižší než 30 % jejich pohledávek, ledaže tito věřitelé s nižším plněním souhlasí (odstavec 1). Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení i tehdy, jestliže dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyšlný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení (odstavec 2).

Podle ustanovení § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona po dobu trvání účinků schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře je dlužník (rovněž) povinen hodnoty získané dědictvím, darem a z neúčinného právního úkonu, jakož i majetek, který dlužník neuvedl v seznamu majetku, ač tuto povinnost měl, vydat insolvenčnímu správci ke zpeněžení a výtěžek, stejně jako jiné své mimořádné příjmy, použít k mimořádným splátkám nad rámec splátkového kalendáře.

Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v následujících závěrech:

[1] Návrh dlužníka na vynětí určitého majetku z majetkové podstaty nelze zaměňovat s vylučovací žalobou, k jejímuž podání dlužník aktivně věcně legitimován není. (...) Pro případ nesouhlasu insolvenčního správce s takovým návrhem předpokládá insolvenční zákon (v § 226 odst. 5), že insolvenční soud o návrhu rozhodne v insolvenčním řízení usnesením vydaným v rámci své dohlédací činnosti (§ 10 písm. b/ insolvenčního zákona), proti němuž je však (oproti obecnému pravidlu dle § 91 insolvenčního zákona) odvolání přípustné. Zvláštní povaha takového rozhodnutí (jež se projevuje i výjimečným připuštěním odvolacího přezkumu) je dána tím, že v jeho důsledku může majetkovou podstatu dlužníka s konečnou platností opustit majetek, jenž by jinak byl určen k uspokojení dlužníkových věřitelů [usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. června 2013, sen. zn. 29 NSČR 50/2011, uveřejněné pod číslem 97/2013 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 97/2013“)].

[2] Při zákonem předepsané 30% kvótě uspokojení věřitelů (§ 395 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona) se osvobození od placení zbytku dluhů může při oddlužení týkat až 70 % dlužníkových dluhů, bez zřetele k tomu, zda s tím věřitel souhlasí, a k tomu, zda se věřitel nachází ve stejném nebo dokonce horším sociálním a majetkovém postavení než sám dlužník [usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. července 2014, sen. zn. 29 NSČR 53/2012, uveřejněné pod číslem 10/2015 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 10/2015“)].

[3] Ústředním principem vévodícím způsobu řešení dlužníkového úpadku oddlužením (jenž má po skončení insolvenčního řízení vyústit v rozhodnutí, jímž bude dlužník zbaven povinnosti k úhradě zbytku svých dluhů) je zásada poctivosti dlužníka (§ 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) a zodpovědného přístupu dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení [usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2013, sen. zn. 29 NSČR 45/2010, uveřejněné pod číslem 86/2013 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 86/2013“)].

[4] Neuvede-li dlužník v seznamu svého majetku podstatnou část svého majetku, je to podkladem pro závěr, že dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyšlný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení (§ 395 odst. 2 insolvenčního zákona). Kdyby se prokázalo, že se tak stalo úmyslně, bylo by již na tomto základě možné důvodně předpokládat, že dlužník sleduje podáním návrhu na oddlužení nepoctivý záměr (§ 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) [usnesení

Nejvyššího soudu ze dne 17. června 2015, sen. zn. 29 NSČR 47/2013, uveřejněné pod číslem 24/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 24/2016“).

Pro poměry dané věci lze k dovolacím námitkám (i) na základě této judikatury přičinit následující závěry:

[1] Dlužníku se cestou sanačního způsobu řešení úpadku (oddlužení) otevírá možnost prominutí zbytku dluhů i na úkor těch věřitelů, kteří jsou ve stejném nebo dokonce horším sociálním a majetkovém postavení než sám dlužník (R 10/2015). Mimo jiné i proto klade insolvenční zákon na dlužníka přísné požadavky co do poctivosti jeho záměru (§ 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) a sankcionuje též lehkomyšlný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení (§ 395 odst. 2 insolvenčního zákona, R 86/2013, R 24/2016).

[2] Jeli insolvenčním soudem schváleným způsobem (povoleného) oddlužení plnění splátkového kalendáře, pojí se s právní mocí usnesení o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře i ten účinek, že dispoziční oprávnění k majetku, náležejícímu do majetkové podstaty v době schválení oddlužení, včetně toho majetku, s nímž dlužník nemohl dosud nakládat v důsledku účinků nařízení nebo zahájení výkonu rozhodnutí nebo exekuce, má od právní moci rozhodnutí o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře dlužník; (to neplatí, jen jde-li o majetek, který slouží k zajištění); srov. § 409 odst. 2 větu první insolvenčního zákona.

[3] Za podmínek formulovaných ustanovením § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona však i při tomto způsobu oddlužení může vzniknout (a to již v době, kdy soud rozhoduje o schválení oddlužení) potřeba rozhodnout spor o to, zda část dlužníkovy majetku náležející do majetkové podstaty dlužníka v době schválení oddlužení, má zůstat v majetkové podstatě se všemi omezeními, jež pro tento majetek platila před schválením oddlužení [a osobou s dispozičními oprávněními k tomuto majetku bude insolvenční správce, jehož úkolem bude (ve shodě s posledně označeným ustanovením) takový majetek zpeněžit a výtěžek zpeněžení použít k mimořádné splátce nad rámec splátkového kalendáře]. I takový konflikt je (jak přílehlavě uzavřel odvolací soud) řešitelný postupem dle § 226 insolvenčního zákona.

[4] Jinak řečeno, má-li dlužník v oddlužení za to, že ohledně majetku náležejícího do majetkové podstaty, k němuž by jinak získal zpět dispoziční oprávnění právní mocí usnesení o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře, nepodléhá režimu ustanovení § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona, může se domáhat jeho vynětí z majetkové podstaty postupem podle § 226 insolvenčního zákona.

[5] V režimu ustanovení § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona se následek spočívající v tom, že i při schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře podléhá režimu zpeněžování (jako u schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty) majetek, s nímž by dlužník jinak mohl volně disponovat, prosazuje při současném splnění těchto předpokladů:

1/ Jde o majetek, který dlužník neuvedl v seznamu majetku.

2/ Jde o majetek, který dlužník měl povinnost uvést v seznamu majetku.

[6] Vyjde-li již v době, kdy insolvenční soud rozhoduje o tom, zda schválí oddlužení, najevo, že dlužník neuvedl v seznamu majetku majetek, který v tomto seznamu měl povinnost uvést, je posouzení, zda při tomto opomenutí byl dlužník veden nepoctivým záměrem (§ 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) nebo zda šlo o projev lehkomyšlného nebo nedbalého přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení (§ 395 odst. 2 insolvenčního zákona) významné pro rozhodnutí, zda oddlužení lze vůbec schválit (§ 405 odst. 1 insolvenčního zákona, R 86/2013, R 24/2016). Jestliže insolvenční soud oddlužení (zde oddlužení plněním splátkového kalendáře) i tak schválí, nemá pro postup dle § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona význam, zda porušení povinnosti uvést určitý majetek (zde osobní automobil) v seznamu majetku, bylo způsobeno lehkomyšlností, nedbalostí nebo nepoctivostí dlužníka; podstatné je jen to, zda dlužník označenou

povinnost porušil. Postup odvolacího soudu, jenž (na rozdíl od insolvenčního soudu) neřešil otázky plynoucí z § 395 odst. 1 písm. a/, odst. 2 insolvenčního zákona, byl tudíž správný.

[7] Obsah majetkové podstaty definuje především ustanovení § 206 insolvenčního zákona, přičemž majetek, o jehož vynětí jde, odpovídá ustanovení § 206 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona (osobní automobil). Oba předpoklady postupu dle § 412 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona (jak zmíněny shora) pak jsou v dané věci splněny.

Důvody, které dlužnice uváděla na vysvětlení toho, proč porušila povinnost uvést osobní automobil v seznamu majetku (a proč je tedy její vlastnoručně podepsané prohlášení v seznamu o správnosti a úplnosti seznamu nepravdivé), mohou jen ozřejmit intenzitu takového porušení co do „zavinění“ dlužnice.

V intencích R 24/2006 jde (bez ohledu na to, zda budou brány v potaz důvody, které dlužnice uvedla na schůzi věřitelů nebo jen zdravotní důvody, jimiž tento postup začala odůvodňovat později) přinejmenším o nedbalý přístup dlužnice k plnění povinností v insolvenčním řízení.

O tom, že má (musí být) postupováno podle § 412 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona, by nebylo pochyb, i kdyby dlužnice od počátku tvrdila jen to, že osobní automobil potřebuje (vzhledem ke svému zdravotnímu stavu) na cesty k lékaři. Povinnost uvést takový majetek v seznamu majetku měla dlužnice i tak a zjevně ji porušila.

Jinak (obecně) řečeno, ani skutečnost, že dlužník, který porušil povinnost uvést v seznamu majetku svůj osobní automobil, potřebuje osobní automobil na cesty k lékaři, jej za trvání účinků schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře nezavazuje povinnosti vydat osobní automobil insolvenčnímu správci ke zpeněžení a výtěžek použít k mimořádné splátce nad rámec splátkového kalendáře (§ 412 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona).

K vlastní dovolací námitce založené na odkazu na usnesení Ústavního soudu budiž řečeno, že odkaz je v daných souvislostech nepřiléhavý, jelikož postižení rozdílu mezi právy závazkovými a právy věcnými samo o sobě není důvodem k jakékoli korekci postupu (dle 412 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona), jímž je sankcionováno zatajení majetku dlužníkem (lhostejno, zda tak učinil úmyslně nebo z nedbalosti) před věřiteli a insolvenčním soudem.

Právní posouzení věci odvolacím soudem je tudíž co do závěru, že nebyl důvod vyjmout osobní automobil z majetkové podstaty dlužnice postupem podle § 226 insolvenčního zákona, správné.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se ze spisu též nepodávají. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)